

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΑΒΡΙΤΑ ΚΑΙ ΑΒΑΝΥ

ΤΟΥ ΙΝΔΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ ΒΙΡΑΝΤΖΕΝΑΤΑ

ΑΒΡΙΤΑ.— Έλα μαζί μου, αγαπημένη Άβανύ. Πάμε στις Ισκιερές Όχθες του Γάγγη να λουσούμε κι' οι δυο μέσα στα κρουσταλλένια νερά του...

ΑΒΑΝΥ.— Πώς τολμάς να μου μιλάς έτσι, Άβρίτα; Δεκατέσσερες μόνον άνοιξεις έχω δει ν' ανθίζουν ως τώρα. Είμαι μικρή ακόμα, Άβρίτα. Τι λόγια είν' αυτά που μου λές;...

ΑΒΡΙΤΑ.— Έχεις την ηλικία του έρωτα, Άβανύ!...

ΑΒΑΝΥ.— Όχι, θέλω να στολιστώ ακόμα μία φορά στην γιορτή του Βράχμα με τ' στεφάνι της παρθενιάς, που πλέκεται από πράσινα χορτάκια και με τ' μισανθισμένα λουλούδια λωτού. Τι θάλεγα ν' συντροφιές μου, αν πήγαινα μονάχη να λουτώ μ' ένα βουξό!...

ΑΒΡΙΤΑ.— Έλα να πάμε στα Ισκιωμένα δάση και θα σου φάω έναν ήμενο πού έφτιασα για χάρη τών καλών πνευμάτων του θεοισμού...

ΑΒΑΝΥ.— Ω, πάψε να μιλάς... Δεν θέλω ν' άκούω τη μαγική σου φωνή... Θέλω να μείνω άγνη στο σπίτι του πατέρα μου και να μπορώ παρθένα στο σπίτι του συζύγου μου...

ΑΒΡΙΤΑ.— Δεν άκουσες λοιπόν ποτέ σου, μέσα στην ήσυχια της νύχτας, τ' όμορφο άγέρι τών κοιλάδων του Χανναμιάρ να σου ψιθυρίζει λόγια έρωτικά;

ΑΒΑΝΥ.— Έπέντοσα τ' αυτιά μου και τ' άκουσα.

ΑΒΡΙΤΑ.— Δεν είδες λοιπόν ποτέ στ' όνειρό σου τ' πρόσωπο εκείνου που θ' αγαπήσεις;

με όποιοδήποτε τρόπο, άσέβηθ στη μητέρα του, και να την ταπεινώσει. Η Σουλτανομητέρα, έπειτα από μακρούς αγώνες, έκατάλαβε ότι ένόσω διακοσός ό έρωσ του γιου της για την όμορφη Ιταλίδα τίποτε δεν είχε να ελπίσει πειά. Κατέγραψε λοιπόν στη Μάγισσά της—μιά παικτόνηρη Έθραία—και σ' έναν Άστρολόγο, που της τον είχε στείλει ό σύμβουλος της Μέγας Βεζύρης Ζιαβούς...

Έπειτα λοιπόν από πολλές σκέψεις, η Σουλτανομητέρα έβαλε σέ ενέργεια τ' άκόλονθο στρατηγόμα :

Παρέλαβε κρυφά στο ιδιαίτερο διαμέρισμά της μιά νεαροτάτη Ουγγαρέζα, άληθινό θαύμα καλλώγης, που της την είχε στείλει ό Βεζύρης Ζιαβός. Η Ουγγαρέζα ήταν δασκαλέμηνη να γοητεύει με κάθε τρόπο τ' Σουλτάνο.

Όταν λοιπόν ό Μουράτ έπληξε να έπισκεφθή τη μητέρα του, ή Νουρμπανού του παρουσίασε την άβρη Ουγγαρέζα. Ό Σουλτάνος την εύρηξε έξαιρετικά ένδιαφέροντα και ή Σουλτανομητέρα άρχισε να έλπιεί ότι θα κατορθωνε να ύποκαταστήσει στην καρδιά του γιου της τη Σαργιέ με τη νεώτερη της πανέμορφη Ουγγαρέζα.

Άλλ' ή πανούργα Ιταλίδα δεν κοιμότανε. Έμαθε τ' στρατηγόμα της πεθεράς της, έκατάλαβε ότι αυτή τη φορά κινδυνεύει, άγούρισε, και άπεράσισε να γλυτώσει μιά για πάντα από τη αντίπαλό της. Έκάλεσε λοιπόν τόν άφοσιωμένο της Κισλόραγα, συννενοήθηκε μαζί του και ή ύπόθεσις τέλειεσσε έτσι.

Ένα πρωί διεδόθη στα Σουλτανικά Άνάκτορα, ότι ή Νουρμπανού πέθανε άξαφνα, ενώ έπινε τόν άρωματώδη καφέ της!...

Μισή ώρα μετά τ' θάνατο της Σουλτανομητέρας, ό Κισλόραγας έμπήκε στα διαμερίσματά της, βοήγη την όμορφη Ουγγαρέζα και της έλε :

— Κατά διαταγή της Σουλτάνας Σαργιέ, έτοιμάσου να με άπολουθής!

— Πού θά πάμε; ρώτησε έντρομη η Ουγγαρέζα.

— Άν θά τ' ο μάρης, όταν θά βγει από τ' Σεράφι, άπάντησε ό Άρμεινοχός.

Στ' άκόλονθο φύλλο θά ίδούμε τη συνέχεια τών δραματικών αυτών γεγονότων και τ' τέλος της Ιταλίδας αυτής Σουλτάνας.

ΑΒΑΝΥ.— Έκανα την προσευχή μου και τ' είδα.

ΑΒΡΙΤΑ.— Ποιάς λοιπόν είν' εκείνος που διάλεξε ή καρδιά σου; Γιατί δεν έρχεται να σου μιλήσει με τη γλώσσα τών έρωτευμένων;

ΑΒΑΝΥ.— Και πώς σου έλετε πως δεν μου μίλησε ακόμα μ' αυτή τη γλώσσα;

ΑΒΡΙΤΑ.— Άκολουθώ πάντα τ' βήματά σου και μόνος έγώ ως τώρα σούχω πη πώς είσαι όμορφή. Την εικόνα μου λοιπόν έλδε ή καρδιά σου στ' όνειρό της;

ΑΒΑΝΥ.— Δεν μπορώ να σου άπαντήσω, Άβρίτα.

ΑΒΡΙΤΑ.— Γιατί με περιφρονείς; Καμιά άπ' τις συντροφισσές σου δεν βρέθηκε ως τώρα που να μη ζήλεψε να πάρη από τ' χέρια μου τ' στάλυ (*); και να φάη ψημένο ρίζι, κάτω από την ταράτσα του σπιτιού μου.

ΑΒΑΝΥ.— Δες τή νύχτα που προχωρεί... Άφρησέ με να φύγω. Τα πνεύματα τών δασών, βλέπόντάς μας μαζί, θ' άρχισουν να μάζε περιπαίζουν με γίλια λόγια πειραχτικά.

ΑΒΡΙΤΑ.— Ός τώρα σ' έλεγα όμορφή Άβανύ. Άπό δω και πέρα θά σέ λέγω σκληρή Άβανύ. Μή γιατί περιφρονείς τόν έρωτά μου; Στην άκρη αυτου τού μονοπατιού βρίσκεται τ' σπίτι μου, χτισμένο στις όχθες μιάς δεξιαμένης. Μέσα στα νερά της παίζει ένα ζευγάρι μαφιών κινκων. Έλα... Θέλεις να σου τούς χαρίσω;

ΑΒΑΝΥ.— Πώς, βράξες τ' βέβηλο χέρι σου στη ζώνη μου; Δεν φοβάσαι την όργη μου; Ά, όχι... Πέφτω στα πόδια σου... Άκουσε τις ικεσίες μου... Η νύχτα με τρομάζει... Πήγανέ με ως τ' σπίτι μου και τότε θά πιστέψω άληθινά πως μ' αγαπάς.

ΑΒΡΙΤΑ.— Πάμε... Μή ξερε τ' πως για τελευταία φορά άκούεις άποψη τη φωνή μου... Θα πέθανω, Άβανύ!... Στο σπίτι του πατέρα μου είμαι μόνος μου και δεν έχω παρά αυτόν για να μου κλείσει τ' μάτια... Σε λίγο θ' άκουστή μιά κραυγή άτελειωμένη κι' ό γέρος μου, όμοιος μ' έλέφαντα που έχασε τ' μικρό του, θά θηρολογή κοντά τ'ό πεθαμένο παιδί του...

ΑΒΑΝΥ.— Θέλεις λοιπόν να πεθάνεις;

ΑΒΡΙΤΑ.— Θα στύνω άπάντα σου γέλια μου τ'ο φαρμακερό ένθος εκάλλας και θ' άρχισή για μένα μία νύχτα χωρίς άγνή!

ΑΒΑΝΥ.— Δεν θά τ'ο κάνης αυτό ποτέ!

ΑΒΡΙΤΑ.— Θα πάω να μαζέψω τ' άνθη τού εκάλλας άποψη κώλας, την ώρα που ή Σελήνη θ' άνειναι σιωπηλή στόν ουρανό!

ΑΒΑΝΥ.— Όχι, όχι, μήν τ'ο κάνης... Σ' αγαπώ! Δέχομαι να πάω από τ' χέρια σου τ' στάλυ και να φάω ψημένο ρίζι κάτω άπ' την ταράτσα του σπιτιού σου. Δεν θέλω να πεθάνεις!

ΑΒΡΙΤΑ.— Κλαίς, Άβανύ; Άφρησέ με να πω μ' ένα φιλί τ'α μαργαριτάρια που πέφτουν από τ'α μεγάλα βλέφαρά σου...

ΑΒΑΝΥ.— Φοβάμαι!...

ΑΒΡΙΤΑ.— Άβανύ, γιατί τρέμεις μέσ στην άγκαλιά μου;

ΑΒΑΝΥ.— Λησίσου με, άφρησέ με!

ΑΒΡΙΤΑ.— Νά, πάρε αυτά τ'α θεριά φιλιά. Είνε για σένα, Άβανύ!

ΑΒΑΝΥ.— Πού να κρυφτώ; Πού να κρυφτώ;

ΑΒΡΙΤΑ.— Μή φοβάσαι τίποτε...

Όλα γύρω μας είνε σιωπηλά!

ΑΒΑΝΥ.— Σულλογισόν τόν πατέρα μου... Άφρησέ με!

ΑΒΡΙΤΑ.— Άσε, πολυαγαπημένη μου, τ' όμορφο κορμί σου να λυγίση κάτω άπ' τ' σφιχταγχαλισμένα μου...

ΑΒΑΝΥ.— Πάει ή ζώνη μου!...

Άλλοιμονό μου!... Άλλοιμονό μου!

ΑΒΡΙΤΑ.— Μήν κλαίς, αγαπημένη μου... Πάρε τώρα τ'ο πρώτο φιλί άπ' τόν άντρα σου!... Είσαι γυναίκα μου πειά, Άβανύ!... Είσαι γυναίκα μου!

ΒΙΡΑΝΤΖΕΝΑΤΑ

(*) «Τάλυ» γαμήλιο δώρο, εύλογη μένο από τ'ο Βράχμα.